

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Αἱ, κ' ἓνα μονάχα ὄπλο ἂν μᾶς ἀπομείνει, Βουαρφέ, εἶνε στή διάθεσί σου, εἶπε κ' ὁ Φάβιος. Εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης μὲ τὸν Πέτε. Σὲ ποιά ἀξιώτερα καὶ πιστότερα χέρια, ἐκτός ἀπ' τὰ δικά σου, μπορούσε νὰ ἐμπιστευθῆμε τὴν ὑστατὴ ἐλπίδα μᾶς;

—Ὁχι... Ἐύχαριστῶ, τέκνον μου, εὐχαριστῶ, καίε μου σύντροφε, ἀπάντησε ὁ Βουαρφέ. Δὲν δέχομαι τὴν προσφορά σου, ἀφοῦ ἡ τύχη θέλει νὰ μὲ καταφύγει...

Καὶ ἀπόησε τὴν καραμπίνα τοῦ Πέτε.

—Ἄλλὰ... δόξα νύχθ ὁ Θεός! ἐπερόθεσε κατόπιν, σφύγγοντας τὰ δόντια του ἀπὸ ξαρκητὴ ὀργή. Μοῦ μένει ὅμοια ἓνα μαχαίρι γὰ νὰ ξεκουλιάσω μ' αὐτὸ δλίος ὅσα θὰ τελευτήσουν νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά μου. Ἐχω ἀκόμα ἀρκετὴ δύναμι στὰ χέρια, γὰ νὰ σφίξω κάμποσους λακούς, γὰ νὰ συντάξω κάμποσα κεφάλια σ' αὐτὰ τὰ βράχια.

Ὁ Πέτες ὁστόσο, δὲν ξανατῆρε πῶς τὴν καραμπίνα του. Καὶ στεκότανε τώρα μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, μὲ τὰ μάτια φλογισμένα ἀπὸ σκέψεις.

—Ἐ, σὺ, σκιάμαγιά! ἐξακολούθησε ὁ Καναδὸς μὲ δυνατώτερα παροξυσμὰ ὀργῆς, ἀποτεινόμενος στὸν "Ἐλ Μεσιτσο, "Ἐ, σὺ, σκυβαλο τῆς λεικήθης φυλῆς, καὶ σὲς Ἰνδοὶ ἀρκετοί, θὰ τοῦληστε νὰ ξεμυτίσετε ἀπ' τὴ γολφά σας καὶ ν' ἀνεδίητε ὡς ἐδῶ; Μονάχα διὸ ἀπομειναινε, γιατί τί ἀξίζει πολυμιστῆς δίχως καραμπίνα; Κι' ὅμως σὰς περμένουμε ἀνυπόμονα...

Τὴν ἴδια στιγμή, μὰ ἀστρατὴ φώτισε τὸν οὐρανὸ καὶ μὰ βροντὴ ἀντήχησε, μὰ βροντὴ τρομερὴ πού συντάραξε τὴ γῆ σιθιέειν.

—Ἡ ὀργὴ τοῦ οὐρανοῦ δὲν εἶνε πῶ μεγάλη ἀπ' τὴν ὀργὴ πού χοχλάζει στὰ στήθη μου, εἶπε ὁ Βουαρφέ. "Α, Θεέ μου, ἂν εἶχα τὴν καραμπίνα μου!...

Ἐνῶ ὁ γηραιὸς κυνηγὸς μίλησε, τὰ κλαδιά στοὺς ἀντικρινούς γκρεμούς ἀρχισαν πάλι νὰ κουνιόνται καὶ τὸ λοκίὸ ἐνὸς Ἰνδοῦ φάνηκε ἔξαφνα πᾶνω ἀπ' αὐτὰ.

—Εἶνε ὁ γυιὸς τοῦ "Ἐλ Μεσιτσο! εἶπε ὁ Βουαρφέ. "Α, τὸν σκυλομαγιά, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μοῦ τὸ πλῆρωσῃ μὲ τὴ ζωὴ του.

Πῶσω ἀπ' τὰ κλαδιά φάνηκαν τὴ στιγμή αὐτὴ διὸ μάτια ἀστραφτερὰ, μοχθηρὰ, ἀπάσια.

—Νομίζω πὸς εἶνε κάποιος Ἰνδός, μὲ τὸ λοκίὸ τοῦ γιου τοῦ "Ἐλ Μεσιτσο, εἶπε ὁ Πέτες στὸν Βουαρφέ.

Μὰ ὁ Βουαρφέ ἦταν περὶ ἔξαφνωμένου. Καρμπίνα τὸ Πέτε, τὴν δετήρησε στὸν ὦμο του κ' ἐπιροβόλησε. Πᾶνω στὴν ὀρηχὴ του ὄμο, ἔβγαλε τὴν κἀνήν τοῦ δαίλου ἔξω ἀπὸ τίς μεγάλες πέτρες, πῶσω ἀπ' τίς ὁποῖες ἦσαν ταμπουρωμένοι. "Ἐτσι, μαζὺ μὲ τὸν πυροβολισμὸ τὸν δικὸ του, ἀντήχησαν κ' ἄλλοι διὸ, ἀπ' τοὺς ἀντικρινούς γκρεμούς.

Ὁ Ἰνδὸς πού ἔστεσε κρυμμένος πῶσω ἀπ' τὰ κλαδιά, ἄφησε μὰ κρᾶνη πόνου, ἄνοιξε τὰ χέρια του ἐδάλατα καὶ σωριάστη κε νεκρὸς πᾶνω στὰ χόρτα.

Μὰ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ κυνηγοῦ, ἀπὶ κρᾶνης θριάμβου καὶ ἰκανοποίησεως, βγήκε ἔξαφνα μὰ ὀργὴ λύσσα καὶ μανίας:

—Κατάρρα!... Κατάρρα!...
Τί εἶχε συμβεῖ;

Ὅτι ἀκριβῶς καὶ τὴν προηγούμενη φορὰ. Τὴ στιγμή πού ὁ κυνηγὸς ἔβγαλε τὴν κἀνήν τοῦ δαίλου τοῦ Πέτε ἔξω ἀπ' τίς πέτρες γὰ νὰ πυροβολήσῃ, ὁ "Ἐλ Μεσιτσο κ' ὁ γυιὸς του σημάδεψαν ἀστραπαιαίως κ' ἐπυροβόλησαν κ' οἱ διὸ μαζὺ.

Ἡ σφαίρες τους χτύπησαν τὴν κἀνήν τοῦ δαίλου τοῦ Βουαρφέ μὲ προαικτιῆ δύναμη. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ λεοντοκάρδος κυνηγὸς εἶχε λάβει τὰ μέτρα του καὶ κρατοῦσε τὴν καραμπίνα του γερά στὰ ἀσπάλεια χέρια του.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀφέλησε σὲ τίποτε. Γιατί ἡ σφαίρες τῶν διὸ πειρατῶν ἔσπασαν τὴν κἀνήν τοῦ δαίλου τοῦ κυνηγοῦ καὶ τὴν τίναξαν μακριὰ, κάτω ἀπ' τὸ λοκί.

"Ἐτσι, ὁ Βουαρφέ ἔμεινε μὲ τὸ κοντάκι τῆς καραμπίνας στὰ χέρια του.

Τὸ σχέδιό τοῦ "Ἐλ Μεσιτσο εἶχε πετύχει

καὶ γὰ δευτέρη φορὰ.

Μαινόμενος ὁ Βουαρφέ, τεφλωμένος ἀπ' τὴν ὀργὴ του, σηκώθηκε ὀρθὸς ἐπάνω στὸ λοκί καὶ κουνώντας ἀκαλιμητὰ τὴ σπασμένη του καρμπίνα πρὸς τὸ μέρος τῶν πειρατῶν τῆς ζούγκλας, ἐκράυησε:

—Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ σου, καταραμένη σκυλομαγιά, μὲγὰ ἀφορισμένη!...

"Ἐνα σαρκαστικὸ, τρανταχτὸ γέλιο ἀκούστηκε πῶσω ἀπ' τὸ ὄχθυσμα τῶν μαγιάδων. Κι' ἀμείως κατόπιν ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ γιου τοῦ "Ἐλ Μεσιτσο:

—Τὰ μάτια τοῦ "Ἀετοῦ τῶν Χρονισμένων Βουῶν δὲν βλέπουν περὰ ἀπ' τὴ μύτη του. Ὁ "Ἀετὸς τῶν Χρονισμένων Βουῶν "ἔχει τὴν ἡμερὰ, ὅσο καὶ μὰ κοιταχθῆρα. Διαφορετικὰ, δὲν θάλατρε τὸν Ἰνδο πολυμιστῆ γὰ τὸ μὲγὰ ἀρχηγό, ξεγελασμένος ἀπ' τὸ λοκί του.

—"Α, Πέτε! μούρησε ὁ Βουαρφέ, καθίζοντας κάτω. Οἱ πειραταὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ πῶ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ μας. "Ἄν γλυτώσουμε ἀπ' τὴν περιπέτεια αὐτὴ, θὰ τοὺς κηρῶσω ἔξοντοπικὸ πόλεμο. Ὅσο μεγάλη κ' ἂν εἶνε ἡ ζούγκλα, ὅσο ἀπέρητοι κ' ἂν εἶνε οἱ λακώτες, δὲν μποροῦν νὰ μᾶς χωρέσουν πῶσα κ' ἐμᾶς κ' αὐτούς. Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν ἰδοῦ τὰ κοκκάρια τους νὰ σαπίζουν κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο τῆς ἐρήμου.

—Κι' ἐγὼ ὀρκίζομαι στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, ἀπαρτήθηκε ὁ Πέτες, νὰ χάσω τὸ μαχαίρι μου ὡς τὴ λαβὴ στὴν κοιλιά τῶν σκύλων αὐτῶν. Ἀρκεῖ νὰ βροῦμε ζωντανὸ ἀπ' τὴν κόλαση αὐτὴ, στὴν ὁποία βροκόμαστε.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ, ὁ οὐρανὸς ἐφέλεγτο ἀπ' τίς ἀστρατέες. Βροντὲς καὶ κρᾶνηοὶ ἔκαναν τ' ἀνταρῶνα "Ομηχλόδη Βουῶνὰ ν' ἀντηχοῦν, σάν νὰ ἔπεφταν πολλὰ μαζὺ κανόνια, σάν νὰ ἐγίνετο μάχη γιγάντων καὶ τιτάνων.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ κρυμμένοι πῶσω ἀπ' τοὺς ὀγκολίθους τοῦ ὀχυρώματος τῶν δὲν μίλοσαν. Τὰ μάτια τους ὅμως ἀστραφταν ἀπὸ λύσσα θυμιοὺ καὶ μανία ἐδακτικῶς.

"Ἐνα ἄπλο τοὺς ἔμεινε πᾶνω, ἡ καρμπίνα τοῦ Φαβίου.

Τί μπορούσαν νὰ κάμουν μ' ἓνα τουφέκι, ἀπέναντι τόσων ἐχθρῶν, ἀγρόνων καὶ πεπειραμένων πολυμιστῶν;

Ὁ Βουαρφέ ἀδιδάκτονα συγχρόνως νερατῆ, γιατί γελιάστηκε ἀπ' τοὺς μεγάλους, μὲ τὸ τέχνασμα στὸ ὀπλοῦ τὸν παρασῆσαν, γὰ νὰ τὸν ἀρεπάλισσε. Νὰ ἔξατατηθῆ αὐτός, ὁ γηραιὸς καὶ πολυμῆτος κυνηγὸς ἀπὸ διὸ ληστὰς! Αὐτὸ ἦταν ἀνυπόφορο...

"Ἀντιθέτως ὁ Πέτες, ἄφησε σπᾶ-σπᾶ νὰ βροῖσῃ τὴν ψυχραμία του. Δὲν ἀπελπίζταν εὐκόλα καὶ γὰ πᾶλην ὥρα ὁ ἀδάμαστος "Ιστανὸς κυνηγός.

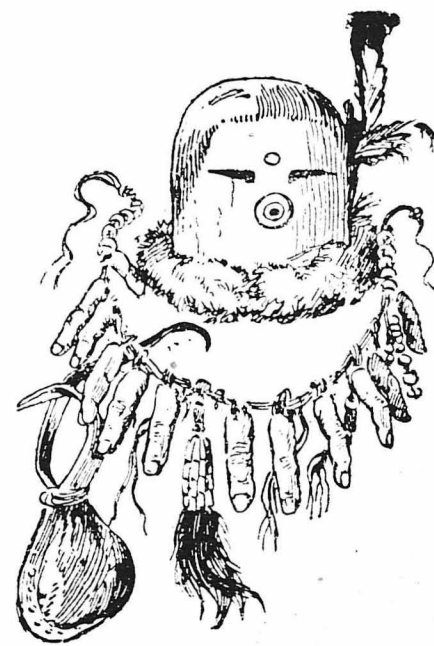
Ὁ Φάβιος τέλος διατηροῦσε τὴν ἀταραξία του, ἂν κ' ἔβλεπε διτὴ ἡ θέα· τους ἦταν δεητῆ. Τὴ τὸν ἐμελλε αὐτὸν γὰ τὴ ζωὴ; "Ἄδαφοροῦσε ἂν θὰ πέθανε, ἀφοῦ ἡ νέα τὴν ὀπκα ἐλάτρενε, δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἀπὸς ἐνόμιζε.

—Φάβιε, ψυθίρισε ἄξαφνα ὁ Βουαρφέ, εἶχα ὡς σήμερα μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν πείρα μου, τὴν ὁποία ἀπόκτησα μέσα στὰ δάση. Μὰ νὰ πού πῶ! ὀλη τὴν ἔμπειρία μου, θροκόμαστε τὴ στιγμή αὐτὴ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ γ' αὐτὸ φταῖω ἐγὼ, μόνον ἐγὼ. Φάβιε, Πέτε, θὰ με συγχωρήσετε γὰ τὸ κακό πού σὰς ἔκαμα;

—Πᾶνε, Βουαρφέ, πᾶνε γὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴς ἔπι! τὸν δέκαψε ἀπότομα ὁ Πέτες. Δὲν φταῖς γὰ τίποτε, δὲν εὐθύνισαι γὰ τίποτε... "Ἄν δὲν πυροβολούσεσ σου κατὰ τῶν Ἰνδῶν, θὰ πυροβολούσα ἡ ἐγὼ ἢ ὁ Φάβιος καὶ θὰ συνέθανε τὸ ἴδι κακό. Θὰ μένομε χωρὶς ὄπλο. "Ἄς μὴν κλοῖμε λοκίον τὴν τύχη μας σάν γυναῖκες, ἄς μιλῆσουμε σάν ἄνδρες, σύντροφε.

—Τί θεὸς νὰ σοῦ πῆ, Πέτε, ἕνας κυνηγὸς χωρὶς ὄπλο. Ἐνας κυνηγὸς τὸν ὀπλοῦ μορεῖ νὰ πλησιάσῃ ἄφορα πᾶνω κ' ἓνα ἐλάφι καὶ νὰ τοῦ γλεῖψῃ τὰ χέρια;

—Πρᾶται νὰ πάρουμε μὲν ἀπόφασι, Βουαρφέ, πρὶν νητῶσαι. Ἡ ἡμερὰ εἶνε σκοτεινὴ σάν τὴ νύχτα, μὲ τὴ συννεφιά αὐτὴ. "Ἄς ἐπιρηρήσουμε λοκίον μὰ ἐφόδο κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας. Ἐκεῖ κάτω, πῶσω ἀπὸ τίς μεγάλες πέτρες, εἶνε κρυμμένοι τέσσαρες Ἰνδοί. "Ἄς ὀρηθῶμε μὲ τὰ μεγάλα μας μαχαίρια κ' ἄς τοὺς ξεκάνουμε. Ὁ Φάβιος θὰ μνην μὲ τὸ ὄπλο του πᾶνω στὸ λοκί καὶ θὰ μᾶς ὑπερωσπῆ, ἐναντίον τῶν μνηθῶν πού βροκόμασι ἀντίχρη στοὺς γκρεμούς. Μὴν ξεχνᾶς διτὸ πολλές φορὲς ἐπέτυχαν θαυμάσια τέτοιου εἶδους ἀτελεισμένα κινῆματα.

Ἰνδοῦ τρῶπαιο ἀπὸ ἀνθρώπινα δάχτυλα καὶ μαλλιά.

